

[A. C. Normann.]

slag med kærlighed. Jeg tror ikke, at det ærede medlem ved nærmere eftertanke vil have det forsvarspolitiske spørgsmål gjort til et spørgsmål, der rangerer på højde med disse lokalpatriotiske sager, som folketingsmedlemmerne nu og da kan gå og pleje, at f. eks. de sjællandske folketingsmænd skulle til at være optaget af, om vi ikke kunne få en nøjere forbindelse med Sverige, og de oppe fra det nordlige Jylland skulle interessere sig mere for det nordlige forsvar. Jeg tror, det ærede medlem ved nærmere omtanke vil være enig med mig i, at det vist er bedst, at vi holder forsvarsspørgsmålet på et nogenlunde fællesnationalpolitisk plan.

Men iøvrigt er det sådan, at omtrent med samme regelmæssighed som forårsjævn døgn og omtrent på samme tid vender et lovforslag som det foreliggende tilbage til folketinget, ledsaget af bemærkninger, som ikke har ændret karakter siden 1949 efter forløbet af den første 2 års periode. Jeg siger udtrykkeligt: ledsaget af bemærkninger, ikke af begrundelser, for en begrundelse for kommandoets opretholdelse er ikke givet, hverken ved denne eller ved tidligere behandlinger, og er næppe nok forsøgt siden 1949. Der erindres i disse debatter sædvanligvis kun om, at kommandoet til afløsning af den oprindelige aftale med England er tildelt den øverstkommanderende for den fælles forsvarsstyrke i Europa, og at styrken må forblive i Tyskland, indtil der kommer en klaring på, hvorledes det vesteuropæiske forsvar indrettes; på den linie udtalte den socialdemokratiske ordfører sig også her i dag. Men hvorfor styrken må blive der, indtil stormagterne bliver færdige med drøftelsen af det spørgsmål, er ikke blevet fortalt den danske befolkning endnu.

Det ærede medlem hr. Arnth Jensen udtalte et par gange, at han ikke så det som noget tab for Danmark eller for den danske befolkning, at vi havde styrken dernede, men som en fordel, dog udtalte han sig ikke om, hvori den fordel bestod.

Det, jeg da gerne vil drage frem, er spørgsmålet, om det ikke var rimeligt, at vi i år kom et skridt videre frem ad den saglige erkendelses vej i denne lange debat, der ikke hidtil har kunnet bringe ro om spørgsmålet og heller ikke afklaret det.

Vort partis tidligere ordfører, det nu sygemeldte ærede medlem hr. Johs. Christiansen, forsøgte sidste år at opnå en begrundelse, der gik videre end den sædvanlige tekniske formel: at de store forsvarsspørgsmål må klares, før en ændring i Danmarks stilling på dette område bliver aktuel. Det lykkedes ikke at få noget svar, men det var også i dagene forud for valget og mens forsvarsministeren endnu ikke var udgået af socialdemokratiet, hvis følelse overfor brigaden, for at sige det i al elskværdighed, var båret af en ro og beherskelse, der stod godt til befolkningens almindelige indstilling. Overfor regeringens hensigt om at få brigaden forøget holdt socialdemokratiet på den daværende brigades størrelse, 1 400—1 500 mand, uden at pege på nogen praktisk nytte heraf, men som ordføreren, det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), udtrykte det, „som udtryk for vor absolutte vilje til at fastholde hovedlinien i Atlantpolitikken“. Man talte om — det sagde ordføreren dengang — „naturlige og rimelige“ forpligtelser i NATO-samarbejdet. Men hvori det rimelige bestod, kom der ikke forklaring på fra nogen af de tre Atlantpartiers ordførere, og jeg synes, det var et berettiget spørgsmål, som det ærede medlem hr. Arnth Jensen nu stillede til socialdemokratiet, til regeringen: Hvordan er det gået med de forhandlinger, som det vel var hensigten at føre, for at de vilkår, som socialdemokratiet havde stillet for sin tilslutning til en større brigade i Holsten, kunne blive opfyldt?

Men siden den tid har vi oplevet to valg og et regeringsskifte, på godt og ondt, og til det gode hører den højtærede forsvarsministers evne til at give klare, saglige redegørelser i alle situationer, hvor han finder klarhed ønskelig. Jeg håber, den højtærede minister finder, at en sådan situation er tilstede.